

Temps era temps

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

Il·lustració: Maria Picassó

En què les relacions entre persones es basaven en la paraula donada; encara que em sembla que no sempre. Només cal llegir llibres d'història per veure que els enganys i les mentides era una pràctica habitual entre els prínceps, com els denominaria en Nicolau Maquiavel; això sí, ho va constatar després de caure en desgràcia i tenir molt de temps, primer empresonat i després a l'exili per escriure: El príncep o La manera de tractar al poble rebel de Val di Chiana, entre altres llibres.

O sigui que el repetit mantra que en els temps pretèrits els homes eren honorables, "de paraula" i no s'enganyaven els uns als altres, no és més que una fantasia dipositada en un fals inconscient col·lectiu.

Ara ens indignem quan qualsevol partit polític incompleix, de manera repetida, les promeses (només promeses) electorals, o quan diputats o regidors, canvien de camisa a mitja legislatura? No siguem pallussos, si aquesta pràctica forma part del joc polític. No dic que hi estigui a favor, només constato la sordidesa i les baixes (no genitals) passions de la condició humana.

L'imaginari col·lectiu demana valors, fermesa en els criteris i decisions justes, ens ajudem de lleis que tots sabem que van darrera de la realitat dels actes punibles. Encara recordo quan els jutges, no fa tants anys, condemnaven els homes culpables de violència domèstica a 15 dies, o els que fossin, de "arresto domiciliario", devia ser per posar-los a prova de no tornar-hi i comprovar la possibilitat de reincidència. I com que tot torna, aquesta setmana un jutge ha tornat a dictar una sentència igual. Ai las, la nostra justícia és una justícia vintage.

Tornem amb Maquiavel, don Nicolau, i observem com actuen els mecanismes reals dels governants per mantenir valors i poder (el seu) d'altres temps.

Darrerament no trobo begudes alcohòliques d'alta graduació al rebost de casa i escric com escric.